

7

บทนำ

When you smile at me, you know exactly what you do.

Baby, don't pretend that you don't know it's true.

ยามเมื่อคุณยิ้มให้ฉัน คุณรู้อย่างแน่นอนว่าคุณทำอะไร
ที่รัก อย่าเสแสร้งว่าคุณไม่รู้ว่าเป็นความจริง

ภายในร้านนมปั่นที่เงียบสงบ ฉันในชุดเสื้อยืดกางเกงยีนแบบสบายๆ กำลังนั่งวาดรูปเล่นเพลินๆ อยู่บนเก้าอี้ตัวเล็กๆ ที่มุมหนึ่งของร้าน จากนั้นฉันก็มองดูรูปที่เพิ่งวาดเสร็จพร้อมกับกระตุกยิ้มบางๆ อย่างพอใจ ลึกๆ ยิ้มเล็กๆ ปรากฏขึ้นที่ได้ตา >_<

นี่เป็นร้านประจำที่ฉันชอบแวะมาทุกวันเสาร์-อาทิตย์ เพราะฉันที่เพิ่งกลับจากอเมริกาเพื่อมาเรียนต่อที่เมืองไทยเพื่อขึ้นหน้าயน้องสาวที่ชอบหาเรื่องไม่เลิกรา นอกจากนี้เจ้าของร้านยังไม่เคยทำอะไรเลยเวลาที่ฉันมานั่งอยู่นานๆ ทั้งวัน แถมยังมีทีวีให้ดูอีกด้วย

"อ้ายยย~!! ดูอะไรนี่ดี เห็นมัยั้ ฉันซื้ออะไรมา"

ผู้หญิงโต๊ะข้างๆ ส่งเสียงดังพร้อมกับซุนนิตยสารเล่มหนาให้เพื่อนที่

นั่งร่วมโต๊ะดู เสียงวี๊ดว้ายของเธอทำลายโสตประสาทของฉัน
"กรี๊ดดด~!!! นิตยสารเล่มนี้!!! วงชิงโครโนซ์ของฉันลงปกนี่นา เขาให้
สัมภาษณ์เรื่องความรักด้วยใช่ไหม >_<"

"ฉันล่ะกรี๊ดพวกเขาหลายๆ ยังเป็นนักเรียนไฮสกูลอยู่เลย แต่ดั่ง
เปรี้ยงปร้าง ความสามารถล้มเหลือจริงๆ"

"ฉันขออ่านด้วยนะ กรี๊ดๆ"

พวกผู้หญิงโต๊ะข้างๆ แทบจะมุดหัวลงไปนิตยสารเล่มนั้น ฉัน
หันไปมองพวกเธอเล็กน้อยอย่างรำคาญ จะขึ้นขอบใครฉันไม่ได้ว่าจะไร
หรือกนะ แต่ช่วยสงบปากและเลิกใช้เสียงความถี่สูงๆ แบบนั้นด้วยเถอะ
ขอร้อง --

"เธออ่านถึงนี่หรือยัง!!! นี่ๆ อันนี้เด็ดสุด สเปกผู้หญิงของคิบัสนะ"

"ไหนๆ อ้ายยย~ ตายแล้ว!!"

"เขาบอกว่าผู้หญิงที่ผมจะแต่งงานด้วยต้องเป็นคนตรงสเปก
ร้อยเปอร์เซ็นต์เท่านั้นครับ อ้ายยย~ ใครกันจะได้เป็นผู้หญิงที่โชคดีคนนั้น"

"เธอต้องทั้งสวย เก่ง ฉลาด แสนดี หรือว่าเธอมาจากดวงดาวใน
กลุ่มดาวแอนโดรเมดา"

ประโยคที่ว่าด้วยเรื่องดวงดาวของสองสาวทำให้ฉันต้องหันกลับไป
พิจารณาใบหน้าของพวกเธออีกครั้งว่ามันมีความผิดปกติแฝงอยู่บ้างหรือเปล่า
ยัยพวกนั้นท่าจะบ้า ฉันหันหน้ากลับมาจับจ้องอยู่ที่หน้าจอทีวีซึ่งละคร
ซิตคอมที่ฉันดูอยู่เมื่อกี้กำลังขึ้นเพลงตอนจบ

"ดีอ ดีอ ดีดี รายการนี้เหมาะสำหรับผู้ชมทุกวัย"

เสียงต่อมาดังขึ้น บนหน้าจอทีวีขึ้นรูปสัญลักษณ์ตัว ท ทหาร กับ
รูปบ้าน

จากนั้นภาพก็ตัดเข้าสู่รายการวัยรุ่นประหลาดๆ เพลงแรกที่ได้ยินนั้น
เนื้อร้องเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด หลังจากไปเรียนที่อเมริกามาสามปีทำ
ให้ฉันฟังรู้เรื่องทันทีว่าเนื้อเพลงร้องว่ายังไงบ้าง

"I am me and you are you as you can see. Yeah~!!!"

ท่อนแร็ปแปลกๆ นั้นดังขึ้นเรื่อยๆ พร้อมกับที่ผู้ชายสามคนโผล่มา

จากไหนไม่รู้ ฉันมองอย่างแปลกใจ หรือว่านี่จะเป็นวงบอยแบนด์ที่เกิดขึ้นใหม่ในช่วงระหว่างที่ฉันไปเรียนต่อต่างประเทศ --..

ผู้ชายคนแรกที่เดินเข้ามาในจอเป็นหนุ่มน้อยหน้าตาน่ารักในชุดสีชมพู เขาหน้าอ่อนมากๆ เหมือนเด็กน้อยไม่มีผิด ดวงตากลมโตใสๆ นั้นยิ่งทำให้ดูเด็กลงไปอีกสิบปี เขายิ้มกว้างๆ หนึ่งทีก่อนจะเดินกลับเข้าไป

คนต่อมาเป็นผู้ชายหน้าตาเจ้าเล่ห์หน่อยๆ แต่หน้าใสมากๆ เขาสวมต่างหูที่ใหญ่ข้างเดียว กล้องแพนเข้าไปที่หน้าก่อนที่เขาจะกระตุกยิ้มบางๆ ลักยิ้มที่สองข้างแก้มปรากฏขึ้น รอยยิ้มนั้นฆ่าคนมองได้จริงๆ ไม่เชื่อลองหันไปมองพวกผู้หญิงโตะข้างๆ ฉันสิ -o-

"กรี๊ดดด~!!! ฉันไม่ไหวแล้วนะ คีนินก็น่ารักในชุดสีชมพู นี่ก็คิบัลอีก รอยยิ้มของเขากำลังทำให้ฉันใจละลาย!!!!"

คำพูดของสองสาวทำให้ฉันรู้ว่าผู้ชายหน้าอ่อนคนแรกชื่อคีนิน ส่วนคนที่สองที่มีลักยิ้มชื่อคิบัล...

และคนสุดท้ายที่เดินเข้ามาในจอคือผู้ชายหน้าตาคมเข้มที่ดูคุ่นเสียเหลือเกิน ทันทีที่เห็นหน้าเขาฉันถึงกับเดินไปเกาะหน้าจอที่วิมองตาค้าง...

"เธอนะ อ่าบั้งสิ"

ผู้หญิงสองคนนั้นโวยวายใส่ฉัน

"พวกเธอนะ เจี๋ยบไปเลย~!!!"

ฉันหันไปจ้องยัยพวกนั้นตาขวาง สงสัยหน้าฉันจะดูน่ากลัว สองคนนั้นเลยเจี๋ยบไป

"พวกเธอบอกฉันทีชื่อว่าคนคนนี้ชื่อวินเทอร์หรือเปล่า"

ฉันละลายตาจากผู้ชายคมเข้มที่กำลังแดนซ์อยู่ในจอทีวี ยัยสองคนนั้นมองหน้าฉันอย่างมึนงงก่อนจะพยักหน้าพร้อมๆ กัน

อ่า...เป็นเหมือนนั้นจริงๆ ด้วย...ทำไมถึงได้ไฮฮอตขนาดนี้กันนะ --..

Cockroach on Stage

พรุ่งนี้ก็จะถึงวันเปิดเทอม นิลัยที่ติดตัวฉันมาตั้งแต่สมัยอยู่อเมริกา คือความซี้เกียจ และดูท่าว่าจะแก้ได้ยากด้วยแฮะ

ฉันเดินลงมาจากบันไดวนที่ทอดยาวลงมาตรงกลางบ้าน บ้านหลังนี้มีพ่อของฉันกับแม่เลี้ยงใจร้ายเป็นผู้ปกครองอย่างเป็นทางการ พ่อวงท้ายด้วยน้องสาวซี้จ๊อจ๊อที่ชอบหาเรื่องฉันทุกวี่ทุกวัน

และเพราะวันนี้เป็นวันอาทิตย์ ฉันเลยเตรียมตัวจะเผ่นออกจากบ้านเหมือนทุกครั้ง ก็แหม...ในวันหยุดก่อนเปิดเทอมแบบนี้ฉันต้องไปเที่ยวให้ทั่วกรุงเทพฯ เพื่อดูความเปลี่ยนแปลงของบ้านเมืองเสียหน่อยสิ อีกอย่างนี่เป็นข้ออ้างในการลี้ภัยจากยัยน้องสาวซี้จ๊อจ๊อและยัยแม่มด แม่เลี้ยงของฉันนั่นด้วย

"คุณพู่กันจะไปไหนคะ"

เสียงพี่แจ้วคนรับใช้ของบ้านนี้ถามขึ้น เธอเป็นมิตรกับฉันที่สุดในบ้านรองจากพ่อ

"พู่กันจะออกไปเที่ยวค่ะ"

พี่แจ้วยิ้มและบอกให้ฉันเที่ยวให้สนุก แต่ว่า...มารก็มาผจญจนได้

--^

"แหมๆๆๆ เพิ่งกลับมาจากเมืองนอกได้ไม่นาน ก็จะไปเที่ยวอีกแล้ว"

เสียงยัยน้องสาวซี้จ๊อจ๊อทำให้ฉันต้องหัวเสีย ฉันหันขวับกลับไปมองเธออย่างไม่สบอารมณ์ ยัยเด็กซี้จ๊อจ๊ออยู่ในชุดเปรี้ยวและแต่งหน้าแต่งตาหลายชั้น เธอสะพายกระเป๋าสีแดงแจ๊ด ถ้าเรามายืนข้างๆ กันฉันคงดับไปเลย เพราะแสงที่ฉายออกมาจากชุดของเธอช่างบาดตาคนมองจริงๆ

"ทำไมถึงมองฉันอย่างนั้น"

ยัยเด็กซี้จ๊อจ๊อถามพร้อมกับจิกตามองฉัน

"เปล่า ฉันไปล่ะ"

"เดี๋ยว!!! เธอควรจะอยู่บ้านทำความสะอาดห้องให้ฉันนะ"

"ห้องเธอ เธอก็ทำเองสิ"

"เธอมาอาศัยบ้านฉันอยู่นะยัยบ้า"

ยัยเด็กซื่อฉลาดตะโกนใส่หน้าฉันต่ออย่างไม่พอใจ ฉันรู้สึกรำคาญจนถึงขีดสุดเลยเดินหนีออกมาจากบ้านและพยายามปิดหูเพื่อไม่ให้ได้ยินเสียงกรีดด้วยความถี่สูงที่ตั้งไล่หลังมา

"โชคดีนะคะ คุณฟูกัน~!"

พี่แจ๋วตะโกนตามหลังและคอยกันยัยเด็กซื่อฉลาดที่พยายามจะตามฉันออกมาไว้ให้ ขอโทษทีนะที่คนรับใช้บ้านเธอรักฉันกันหมด โหะๆ

ในที่สุดฉันก็มาถึงย่านวัยรุ่นอย่างสยามสแควร์ ฉันไม่ได้มาเหยียบที่นี่นานถึงสามปีแล้ว ที่นี้ดูเปลี่ยนไปบ้างเล็กน้อย แต่ร้านอาหารแถวนี้ก็ยังคงเป็นร้านเดิมๆ ที่ฉันเคยมากินกับเพื่อนทั้งนั้น

ฉันเคยป่วยอยู่ครั้งหนึ่งตอน ม.2 เห็นพ่อบอกว่าครั้งนั้นฉันป่วยหนักที่สุดแล้ว ฉันต้องเข้ารับการผ่าตัดโดยที่ยังไม่รู้สาเหตุของโรคเลย หลังจากนั้นฉันก็ถูกส่งตัวไปอเมริกา ช่วงแรกๆ ที่ไปอยู่ที่นั่นฉันเป็นเด็กซื่แย่มากๆ เลยละ เพราะฉันอายุแค่สิบสี่แต่กลับต้องมาใช้ชีวิตคนเดียวในใจกลางเมืองนิวยอร์กโดยมีพี่เลี้ยงอีกหนึ่งคน ทว่ายังดีที่พ่อก็มักจะแวะมาเยี่ยมฉันทุกๆ สัปดาห์ แต่พอผ่านไปหนึ่งเดือน ฉันก็เริ่มชินและความคิดก็เริ่มโตขึ้นจนกระทั่งเวลาผ่านไปสามปี ฉันก็กลับมาเรียนต่อ ม.6 ที่เมืองไทยอีกครั้ง

ฉันเดินคิดเรื่องเก่าๆ ที่เกิดขึ้นเมื่อสามปีก่อนพร้อมกับมองร้านรวงตามข้างทาง และระหว่างนั้นเองป้ายสีแดงๆ ที่แปะอยู่หน้าร้านขายเครื่องมือเก่าๆ ร้านหนึ่งก็สะดุดตาฉัน

'งานพิเศษ รายได้ดี...'

ตัวอักษรใหญ่ๆ สีขาวเขียนไว้กลางกระดาดแผ่นนั้น งานพิเศษนั้นหรือน่าสนใจจัง ถึงทางบ้านฉันจะไม่ได้จนอะไร แต่เรื่องแบบนี้ น่าสนุกจะตาย

>_< ฉันลองเดินเข้าไปในร้านนั้น มันเป็นร้านขายเครื่องมือเก่าๆ ที่น่าจะเจ๋งไปได้ตั้งนานแล้ว สนิมเกาะเกราะกรังตามตู้เหล็กเลยละ

"มีอะไรหนู"

ตาแก่ใส่แว่นหนาๆ คนหนึ่งถามฉัน

"เห็นป้ายหน้าร้านบอกว่ามีงานพิเศษหรือคะ"

"ใช่...แต่แบบหนูจะไหวหรือ ไม่มีใครกล้าทำงานแบบนี้หรอก"

ลุงโบกมือไล่ฉันออกจากร้าน มันยิ่งทำให้ฉันสงสัย

"ทำไมล่ะคะลุง --"

ฉันถามต่อ ลุงถอนหายใจออกมาเอื้อมใหญ่ก่อนจะเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าและชูกระดาษแผ่นหนึ่งให้ดู

"ต้องใส่ชุดแบบนี้ ออกไปยืนแจกไปปลิวแบบนี้"

ฉันมองตามรูปที่ลุงชี้ให้ดู ชุดที่ว่ามันเป็นชุดแมลงสาบ มีขาอยู่ขยับเลยแหละ แถมน้องไปยืนแจกไปปลิวเกี่ยวกับยาฆ่าแมลงอีก มันก็ไม่ใช่ว่าสภาพที่ดีจริงๆ ละนะ ฉันเห็นฉันยังเครียดเลย --

"เงินหนูขอทานคะลุง"

"ก็ว่าแล้วว่าเด็กสาวที่ไหนจะอยากแต่งตัวแบบนี้ ส่วนใหญ่ก็หนีหายไปทำงานตามพวกร้านพิซซ่าหรือพวกร้านอาหารฝรั่งกันหมดทั้งนั้น เด็กสมัยนี้เห็นเงินกับความสบายเป็นพระเจ้า!"

ลุงร่ายยาวและลงท้ายด้วยการหลอกกัดเล็กๆ

"เงินเป็นปัจจัยที่ห้านะ ลุงไม่รู้หรือคะ --"

"ลุงก็ว่านั่นแหละ งั้นเอ็ง ถ้าหนูรับงานนี้ ลุงจะให้ไอ้โน้ไปเลย"

"อะไรอะคะลุง"

ลุงชูของแปลกๆ ให้ฉันดู มันเป็นสร้อยเส้นเล็กๆ ที่ห้อยเหรียญกษาปณ์เก่าๆ เอาไว้ มันดูขลังและน่าดึงดูดอย่างบอกไม่ถูก พุดตามตรง ฉันเห็นมันแล้วปึ้งเลยอะ --

"มันทำอะไรได้อะคะลุง"

"นี่เรียกว่าสร้อยเรียกเนื้อคู่ ถ้าเรามีปัญหาเมื่อไหร่ ลองเอามันมาวางแนบที่หัวใจสิ แล้วเนื้อคู่เราจะมาช่วย ไม่เชื่อก็คงต้องเชื่อหนู ขลังมากๆ"

ขอบอก มันเป็นของตกทอดนะ ลุงเคยได้มันนี้แหละที่ช่วยให้ลุงได้เจอ คนดีๆ ถึงแม้เราจะไม่ได้อยู่ด้วยกันก็ตาม"

ในดวงตาของลุงฉายแววเศร้า ถึงไอ้เรื่องตำนานนั้นจะดูไม่ค่อย น่าเชื่อถือ แต่สร้อยเส้นนั้นก็เก็บสะสมเป็นบ้าเลย มันดูเก่าและขลังอย่าง ประหลาด

13

"หนูจะรับงานนี้คะลุง"

ในที่สุดฉันก็พูดออกไป

"หนูแน่ใจนะ --^ ว่ารับสภาพของชุดที่จะใส่ได้"

ลุงหันไปหยิบชุดแมงกะจิวจากด้านหลังมาชี้ให้ฉันดู ผู้คนที่เกาะอยู่บนเสื่อร่วงกราวลงมา นี่คงไม่ได้ซักมาหลายปีเลยสินะ

"น่ารักจะตายคะลุง >_<"

ฉันกัดฟันพูด น่ารักอะไรล่ะ อุบาทว์จะตาย -- แต่เอาเถอะ งานนี้ เพื่อสร้อยดีต้องเส้นนั้นเลยนะ มันสวยถูกใจฉันมาก! >_<

ฉันออกมาขึ้นแจกไบปลิวในชุดแมลงสาบ สำหรับฉันถือเป็นประสบการณ์ ที่แปลกใหม่มากๆ กับการได้มาทำอะไรแบบนี้ ถ้าฉันเอาเรื่องนี้ไปเล่าให้ พวกเพื่อนๆ ที่อเมริกาฟังนะ พวกนั้นต้องอิจฉาแน่ๆ ที่รู้ว่าฉันได้แต่งตัว เป็นแมงกะจิว

รับรองได้ว่าไม่มีใครเคยทำอะไรแบบนี้แน่ๆ หรือไม่พวกนั้นก็อาจจะ สมเพชฉันแทน -- เอาล่ะ! งานนี้เพื่อสร้อยเก่าๆ เส้นนั้นเลยนะ

"คิกๆ แมลงสาบเหร"

ผู้หญิงคนหนึ่งที่ได้ผ่านหน้าไปหัวเราะฉันอย่างไม่เก็บอาการ --^

"เธอล้าทำได้ยังไงนะ"

"นั่นใช่เด็กมัธยมหรือเปล่า"

"โรงเรียนไหนกัน เสียชื่อหมดเลย"

และระหว่างที่ฉันกำลังแจกไบปลิว คนที่ได้ผ่านไปมาก็ออกเสียง วิจารณ์กันให้แซด ทำไมกันล่ะ แคแต่งชุดแมลงสาบเก่าๆ มันดูแย่มาก เลยเหร ฉันก็ไม่เห็นว่ามันจะเสียหายตรงไหนเลย แคดูแปลกๆ นิดหนึ่ง

เท่านั้นเอง

"คุณแมลงสาบ ขอไปปลิวแผ่นหนึ่งสิ"

ฉันเงยหน้าขึ้นมองผู้ชายคนหนึ่งที่ได้เดินเข้ามาขอไปปลิวด้วยรอยยิ้มอย่างแปลกใจ ก่อนจะยื่นไปปลิวให้ไปพร้อมกับจ้องหน้าเขาที่สวมแว่นกันแดด สีซากับหมวกแก๊ปหนึ่งใบอย่างสงสัย

"ขอบคุณครับ >_<"

เขาพูดพร้อมกับฉีกยิ้มให้กว้างกว่าเดิม ลักยิ้มเล็กๆ ปรากฏขึ้นที่สองข้างแก้ม อ่า...เขาเป็นผู้ชายคนแรกเลยนะเนี่ยที่มาญาติกับแมลงสาบ แถมยังหน้าตาดีมากๆ ด้วย เมื่อได้ไปปลิวไปแล้วเขาก็เดินจากไป ฉันหันไปมองพวกผู้หญิงที่เพิ่งพูดถูกฉันเมื่อกี้ มองกันตาค้างเซียว โฮะๆ ก็พอหนุ่มคนเมื่อกี้ก็จะห่อหุ้ม ดูสิ! ยัยพวกนั้นเดินตามผู้ชายคนนั้นกันต้อยๆ เลย

ในที่สุดฉันก็แจกไปปลิวเสร็จ ชุดแมลงสาบนี้ร้อนใช้ได้เลยแหละ เหงื่อฉันแตกพลั๊กๆ เลย และระหว่างเดินกลับไปร้านของตาแก่ ผุ่งชนกลุ่มมเหิมก็ดึงดูตาสายตาฉันให้หันไปมอง

"กรี๊ดดดดด~!!!!!!!"

เสียงความถี่สูงอีกแล้ว -- กลุ่มผู้หญิงพวกนั้นกำลังเกาะขอบเวทีและกรี๊ดร้อง ฉันใช้สายตาและเรดาร์ของหมวดแมลงสาบมองไปที่เวทีนั้นเพื่อจับสัญญาณความเคลื่อนไหว

"I am me and you are you as you can see. Yeah!!!~"

บนเวทีมีผู้ชายสามคนกำลังร้องเพลงและแดนซ์ไปตามจังหวะ พวกเขาเหมือนนักเต้นมืออาชีพเลยแหละ เต้นพลั้วมากๆ แถมยังพร้อมเพรียงกันเป็นที่สุด

ทำไมอะไรๆ ก็ดูคุ้นตา...เพลงนี้คุ้นมากๆ ผู้ชายที่อยู่ข้างขวาซึ่งกำลังฉีกยิ้มกว้างก็น่าคุ้น ผู้ชายหน้าคมที่อยู่ตรงกลางก็เหมือนเคยรู้จัก...

ฉันค่อยๆ เบียดพวกมิตรรักแฟนเพลงเพื่อเข้าไปดูหน้าผู้ชายสามคนนั้นให้ชัดๆ ที่ด้านหน้าเวที ชุดแมลงสาบนี้ดูมีอิทธิพลเป็นบ้าเลยละ เพียงแค่ฉันแทรกตัวเข้าไปปั๊บ คนก็แหวกทางหลบให้ปั๊บเลย ยอดเยี่ยม -O-

ผู้ชายต้องสงสัยที่อยู่ตรงกลางกำลังออกสเต็ปแดนซ์พร้อมกับถอดเสื้อกล้ามแล้วโยนมาที่กลุ่มคนดู เป็นเรื่องบ้าที่สุดเมื่อฉันดันเป็นคนรับเสื้อกล้ามตัวนั้นไว้ได้ ทำให้ผู้หญิงจำนวนมากมายเข้ามารุมแย่งกันอย่างไม่มีใครยอมใคร

เฮ้! ฉันไม่ได้อยากได้อัปเดตเสื้อกั๊กนี่หรอกนะ ฉันกำลังจะเข้าไปดูหน้าไอ้เจ้าของเสื้อให้ชัดๆ ต่างหาก คนที่เข้ามารุมแย่งเสื้อตัวนี้แทบจะกระชากหมวดดแมลงสาบฉันหลุดติดมือไปด้วย ฉันที่ถือเสื้อตัวนี้ไว้อยู่เลยกระชากมันมาจากทุกคนก่อนจะโยนไปอีกทาง แทบทุกคนรีบวิ่งตามไปเก็บในทางเดียวกัน ทีนี้ฉันก็จะเข้าไปถึงด้านหน้าเวทีได้ง่ายดายขึ้น~ >_<

13

ในที่สุดฉันก็เข้ามาถึงด้านหน้าเวทีได้อย่างปลอดภัย ป่านนี้ผู้หญิงพวกนั้นคงแย่งเสื้อกันจะเป็นจะตายแล้วมั้ง ฉันเพิ่งสายตามองไปยังคนที่เด่นอยู่ตรงกลางเวทีพร้อมกับเพิ่งสายตาพิจารณาแล้วพิจารณาอีกหลายครั้งจนแน่ใจ และมันก็ไม่ผิดจากที่ฉันคิดไว้เลย

"วินเทอร์!!!!!! >_<"

ฉันตะโกนขึ้นไปบนเวทีและสายหมวดดแมลงสาบดุ๊กดิ๊กไปมาอย่างตื่นเต้น คนรอบข้างเริ่มจับจ้องมาที่ฉันเป็นตาเดียว แต่ดูเหมือนวินเทอร์จะยังไม่ได้ยินแะะ

"วินเทอร์ วู้วว~ วู้วว~ นายเห็นฉันมั๊ย!!!"

ฉันตะโกนขึ้นไปอีกรอบ คราวนี้เขาหันมามอง และเมื่อเราสบตากันหมอนันต์ถึงกับเดินผิดจังหวะไปเลยทีเดียว ดวงตาของเขาตอนนี้เบิกกว้างและดูตกใจมาก ๆ

ฉันคิดว่าผู้ชายที่มีลึกลับซึ่งอยู่ด้านขวาของวินเทอร์สังเกตเห็นความผิดปกติของเพื่อนตัวเอง เขาเลยช่วยแก้สถานการณ์ให้วินเทอร์โดยการส่งรอยยิ้มลงไปให้กลุ่มคนดูที่เป็นผู้หญิง และเพียงเท่านั้นพวกเธอก็กรี๊ดร้องกันอย่างบ้าคลั่ง

นี่ก็ออกแล้ว...ผู้ชายที่กำลังฉีกยิ้มคือผู้ชายที่เข้ามาขอใบปลิวนั่นเอง
=O=

วินเทอร์ที่กำลังพยายามจับจังหวะและเดินตามเพื่อนๆ ของเขา

ต่อให้ทันยังคงจ้องมองมาและขยับปากพูดภาษาใบ้เพื่อสื่อสารกับฉัน

เขาพูดว่าอะไรนะ --

"รปภ. รปภ. ใครให้แมลงสาบเข้ามาในงานนะ!!!"

เสียงดุษุ ของทีมงานคนหนึ่งดังขึ้นมาจากด้านหลัง ลิ่นเสียงของเธอฉันก็ถูกกลุ่มผู้ชายชุดดำทั้งหลายลากตัวออกมาจากด้านหน้าเวที วินเทอร์และเพื่อนทั้งสองคนที่อยู่บนเวทีเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด แต่พวกเขาก็ยังคงร้องและเดินต่อไปโดยไม่ลงมาช่วยฉันเลย วินเทอร์!!! ฉันจะฆ่านายเป็นเพื่อนกันประสาอะไรเนี่ย!!!

หลังจากนั้นฉันก็โดนโยนออกมาจากแถวเวที

"เปลี่ยนชุดก่อนแล้วค่อยเข้ามาละกัน"

รปภ. หนึ่งในนั้นบอกหลังจากที่ฉันถูกโยนลงไปนั่งกองกับพื้น ฉันลุกขึ้นยืนพร้อมกับบัดฝุ่นที่เลอะชุดแมลงสาบอย่างหัวเสีย อะไรกัน ใส่ชุดนี้แล้วดูคอนเสิร์ตไม่ได้หรือไง นี่มันเรื่องบ้าแท้ๆ --^

2

Card Kiss

ฉันภาวนาไม่อยากให้วันนี้มาถึงแต่มันก็มาถึงจนได้ วันเปิดเทอมวันแรกของฉัน ฉันถูกปลุกให้ตื่นมาตอนเช้าตรู่ มันไม่ชินสักนิด เพราะช่วงปิดเทอมยาวฉันได้ตื่นสายทุกวัน วันนี้เลยรู้สึกเหมือนยังตื่นไม่เต็มตา

พออาบน้ำแต่งตัวเสร็จฉันก็เดินลงบันไดมาที่ห้องทานข้าวขนาดใหญ่ ฟ่อนั่งอยู่ที่หัวโต๊ะ ยัยแม่มดจ้องมองมาที่ฉันผ่านแว่นตาอันใหญ่ๆ ส่วนน้องสาวตัวดีที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม ยัยนี้มองมาที่ฉันด้วยสายตาร้ายกาจช่างเป็นยามเช้าที่มีดมัวและอิมครีมเสียจริงๆ

"วันนี้วันเปิดเทอมสินะลูก"

ฟ่อบอกฉันด้วยรอยยิ้ม ฉันอยากฟ้องท่านจ้ะว่าบ้านนี้มีแต่คนชู้ฉฉา ทว่าฉันก็พูดไม่ได้ --

"ลูกอยู่ในชุดนักเรียนใหม่แล้วดูดีที่สุดๆเลย"

